

РЕШЕНИЕ

№ 766

гр. София, 11.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 22.01.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Юлиян Киров
ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска
Анета Юргакиева

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **11194** по описа за **2020** година докладвано от съдия Юлиян Киров, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно - процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/:

Образувано е по касационна жалба на Дирекция „Инспекция по труда“ - С. /Д“ИТ“ - С./, срещу решение от 22.09.2020 г. по НАХД № 3345/2020 г. на Софийски районен съд /СРС/, с което е отменено Наказателно постановление /НП/ № 22-005887/31.05.2019 г., издадено от директора на Д“ИТ“ - С., с което на [фирма], на основание чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда /КТ/ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1500 (хиляди и петстотин) лева за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ. Твърди се, че решението е незаконосъобразно и необосновано. В съдебно заседание се представлява от юрк. Х..

Моли съдът, да постанови съдебен акт, с който да отмени решението на СРС и потвърди НП. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът, представляван от адв. Г., взема становище за неоснователност на касационната жалба. Претендира присъждане на разноски.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА, взема становище за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД- С. град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.218

АПК, намира следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е допустима като подадена в законоустановения срок по чл.211, ал.1 от АПК от легитимирано лице, имащо право и интерес да обжалва съдебния акт, съгласно разпоредбата на чл.210, ал.1 от АПК и при спазване на изискванията на чл.212 от АПК.

Със съдебно решение от 22.09.2020 г. по НАХД № 3345/2020 г., СРС е отменил НП № 22-005887/31.05.2019 г., издадено от директора на Д “ИТ“ - С., с което на [фирма] е наложено административно наказание „имуществена санкция“ на основание чл. 415, ал. 1 от КТ, в размер на 1500 /хиляда и петстотин/ лева.

Съдът намира обжалваното решение за валидно и допустимо, но неправилно, поради нарушение на материалния закон.

Възприетите от СРС фактически обстоятелства напълно кореспондират със събраните от него доказателства. За да постанови обжалваното решение, първоинстанционният съд е обосновал правен извод, че при издаването на АУАН и НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, но същите не са в съответствие с материалния закон. Изводите за несъответствие на НП с материалния закон са неправилни и не се споделят от касационната инстанция.

От приложените по делото писмени доказателства, както и събраните в хода на процеса свидетелски показания, безспорно се установява извършването от обективна и субективна страна на посоченото в НП нарушение. дружеството е правилно санкционирано на основание чл. 415, ал. 1 от КТ - „Който не изпълни задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лв.“. Смесовото и логическо тълкуване на тази норма е несъмнено – административно наказателна отговорност носи лице, което не изпълни задължително предписание, на което е било адресат, дадено във връзка с неспазване от негова страна на вменени му задължения от трудовото законодателство. Доколкото срокът и изпълнението на конкретно определено задължение по КТ са елемент от задължителното предписание, то констатацията за влизането му в сила и неизпълнението на задължението в указания срок, са необходимо и достатъчно условие за ангажиране на отговорността на дружеството за неизпълнението на предписанието, съгласно чл. 415, ал. 1 от КТ. На преценката на контролния административен орган е предоставено /арг. от чл. 404, ал. 1 от КТ/ дали ще санкционира нарушителя на трудовото законодателство, прилагайки веднага санкционната норма на чл. 414, ал. 1 от КТ, или първо ще му даде възможност да преустанови действията или бездействията, чрез които допуска нарушението, като издаде задължително предписание по реда на чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ. Нарушението, изразяващо се в неизпълнение на задължително предписание е установено при проверката по документи на 07.11.2019 г. и това е датата, от която следва да се брои посочения срок. В процесния случай АНО правилно е приел фактическо неизпълнение в указания срок на дадено конкретно и влязло в сила задължително предписание, въз основа на което е формирал законосъобразен извод за ангажиране на административнонаказателната отговорност на нарушителя в хипотезата на чл. 415, ал. 1 от КТ. От доказателствата по делото е видно, че [фирма] не е изпълнило задължително предписание № 2, дадено му с Протокол за извършена проверка, връчен на 19.02.2019г., като срокът за изпълнение е бил до 20.02.2019г. След извършена последваща проверка, документирана с Протокол от 23.04.2019 г., административният орган е установил, че даденото предписание относно продължителността на

извънредния труд на работещите на длъжност шофьор на автобус да не надвишава размера на разрешената продължителност за една седмица – 48 часа, все още не е изпълнено. Съставът на нарушение по чл. 415, ал. 1 от КТ се осъществява от обективна страна с неизпълнение на задължително предписание на контролния орган за спазване на трудовото законодателство. Неизпълнението на предписанието е установено при последваща проверка, която е правно- релевантният факт, пораждащ отговорността по чл. 415, ал. 1 от КТ.

АНО правилно след преценка характера и тежестта на нарушението, е наложил наказание „имуществена санкция” в минималния размер на предвидената от съответната санкционна норма за такъв вид нарушение.

При тези правни съображения, обжалваното решение на СРС следва да бъде отменено, а вместо него се постанови друго, с което се потвърди НП.

При този изход на спора, ответникът следва да бъде осъден да заплати на касатора разноски за касационната инстанция. На основание чл. 143 и чл. 144 от АПК, във вр. с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, на ответника следва да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер.

Водим от горното, Административен съд - София град, I-ви касационен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение от 22.09.2020 г. по НАХД № 3345/ 2020 г. на Софийски районен съд, като вместо това постановява:

ПОТВЪРЖДАВА НП № 22-005887/ 31.05.2019 г., издадено от директора на Д“ИТ“ - С., с което на [фирма], на основание чл. 415, ал. 1 от КТ е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 1500 (хиляди и петстотин) лева за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ.

ОСЪЖДА [фирма], да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ - С., юрисконсултско възнаграждение по делото в размер на 80 (сто) лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.